

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 344/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Miloša Levrinca, PhD.**, advokáta, J. Kozáčka 13, Zvolen, IČO 36 859 842, zastúpeného BAKO LEVRINC – advokáti s.r.o., J. Kozáčka 13, Zvolen, proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/11/2022 z 27. septembra 2024 (v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/11/2022 zo 14. novembra 2024) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2T/11/2022 z 27. septembra 2024 (v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 2T/11/2022 zo 14. novembra 2024) (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vo vzťahu k sťažovateľovi ako ustanovenému obhajcovi v trestnom konaní po ukončení trestného konania vydal (vyšším súdnym úradníkom) uznesenie č. k. 2T/11/2022-259 z 26. septembra 2022 (ďalej len

„uznesenie vyššieho súdneho úradníka“), ktorým sťažovateľovi priznal náhradu trov obhajoby 2 345,99 eur.

3. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bolo rozhodnuté napadnutým uznesením (vydaným sudcom), ktorým ju okresný súd zamietol ako nedôvodnú.

4. Okresný súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k podanej sťažnosti sťažovateľa týkajúcej sa nepriznania mu odmeny za úkon právnej služby – ďalšia porada s klientom z 28. marca 2022 dospel k záveru, že vyššia súdna úradníčka odmenu za tento úkon nepriznala správne, a to z dôvodu neúčelnosti a nehospodárnosti vykonania predmetného úkonu právnej služby. Argumentoval tým, že k spísaniu dohody o vine a treste s obvineným došlo 25. januára 2022 na Okresnej prokuratúre Zvolen a zo zápisnice samotného uzavretia tejto dohody vyplýva, že obžalovaný bol prokurátorom v plnom rozsahu poučený o postupe a o následných následkoch uzavretia tejto dohody. Zároveň doplnil, že obžalovaný bol opakovane poučený o postupe a o všetkých následkoch schválenia tejto dohody aj predsedom senátu na verejnom zasadnutí konanom 28. marca 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a ústavne neudržateľné. Názor okresného súdu považuje za neudržateľný, pretože nie je podložený žiadnou relevantnou argumentáciou a opiera sa len o všeobecnú a vágnu konštatáciu. Vyjadril nesúhlas s tým, že porada s klientom z 28. marca 2022 je neefektívnym a nehospodárnym právnym úkonom. Považuje to za porušenie práva na obhajobu, ako aj princípu právnej istoty. Argumentoval, že vykonanie porady s obvineným je obzvlášť dôležitým úkonom zo strany obhajcu v prípade, keď predchádza úkonu, ako je schvaľovanie návrhu dohody o vine a treste na verejnom zasadnutí pred súdom. Doplnil, že uzatváranie dohody o vine a treste a schvaľovanie návrhu na dohodu o vine a treste sú dvoma odlišnými úkonmi, že obvinený má právo byť zo strany obhajcu pripravený na všetky možné scenáre, a to obzvlášť za situácie, keď medzi týmito dvoma úkonmi prešiel čas dvoch mesiacov. Argumentoval, že poučenie zo strany súdu a orgánov činných v trestnom konaní je ich zákonom ustanovená povinnosť, ktorá však nenahrádza právo obvineného na obhajobu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

7. Ústavný súd, zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, považuje v prvom rade za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnomu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba

výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (I. ÚS 538/2023).

8. Ústavný súd uplatní svoju kasačnú právomoc len v prípade, ak ústavná sťažnosť signalizuje, že k zásahu do základných práv alebo slobôd došlo v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite.

9. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že okresný súd sa v danom prípade nedopustil takého extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, ktoré by predstavovalo porušenie základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) sťažovateľa v ústavnoprávne relevantnej rovine.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že v danom prípade je podstatným to, že predmetom napadnutého uznesenia bola výlučne otázka výšky trov konania, t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej, pričom námietky sťažovateľa sa obmedzujú len na bežnú polemiku s právnym názorom okresného súdu vo sfére podústavnej právnej regulácie.

11. Sťažovateľ okresnému súdu vytýka, že svoje závery o tom, že jeho porada s klientom z 28. marca 2022 je neefektívnym a ne hospodárnym právnym úkonom nepodoprel žiadnou relevantnou argumentáciou a opieral sa len o všeobecnú a vágnu konštatáciu (že obvinený bol v plnom rozsahu prokurátorom a následne aj predsedom senátu poučený o postupe a následných následkoch uzavretia, resp. aj schválenia dohody o vine a treste).

12. S poukazom na závery napadnutého uznesenia ústavný súd dáva do pozornosti, že tie nepovažuje za také, ktorými by došlo k porušeniu sťažovateľom namietaných práv. Zároveň zdôrazňuje, že úlohou ústavného súdu pri posudzovaní rozhodnutí všeobecných súdov o výške trov je identifikovanie skutočne extrémnych vybočení, nie naprávanie jednoduchých nesprávností. Stabilne pritom judikuje, že ako súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže rozhodovať o účelnosti trov konania, resp. prepočítavať trovy v „tretom stupni konania“ (obdobne I. ÚS 475/2020).

13. Ústavný súd preto v nadväznosti na už uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry súčasne konštatuje, že námietky sťažovateľa, ktorými odôvodňoval porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru neudržateľnosťou právneho názoru v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k posúdeniu účelnosti a nevyhnutnosti trov právneho zastúpenia nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať jej rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietku proti rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej. Ako už bolo totiž načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Úlohou ústavného súdu nie je prehodnocovať správnosť právnych názorov

všeobecného súdu, ku ktorým všeobecný súd dospel pri výklade podústavného práva, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil (II. ÚS 509/2022). Opačný prístup k posudzovaniu námietok sťažovateľa by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyústil by do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštalácie v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne II. ÚS 85/2022).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto časti preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených práv hmotného charakteru. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu